

Nostàlgia pel pati dels tarongers

«Amb nostàlgia, però amb la satisfacció del deure acomplert», que diu Dalmau, la Diputació de Barcelona abandonava el passat 22 d'abril el Palau de la Generalitat, on ha passat els últims 165 anys.

F. Nicolàs

Amb el drap de traure la pols a la mà, una parella de funcionaris —ell, de blau rigorós; ella, d'hostessa de Fires i Congressos— enllestien a les 7.25 de la vesprada els preparatius per a l'acte inaugural. Can Serra, el palauet d'atzarosa història començat per Puig i Cadafalch l'any 1903, estava a punt d'estrenar-se oficialment com a nova seu de la Diputació de Barcelona.

No havia passat ni una hora des del moment en què, davant la mirada satisfeta del president **Pujol**, l'encara conseller de Finances de la Generalitat, **Josep Maria Cullell**, i el president de

Jordi Pujol i Antoni Dalmau acompanyen Don Juan.

la corporació provincial, **Antoni Dalmau**, signaven el protocol de traspass de les dependències de la Diputació, al palau de la plaça de Sant Jaume, a la Generalitat de Catalunya. «Amb nostàlgia, però amb la seguretat d'haver fet el que calia», que diu **Dalmau**, la Diputació provincial de Barcelona celebrava la mateixa vesprada de dimecres 22 d'abril la seua última sessió plenària a la casa vella, ara ja propietat absoluta de l'executiu català.

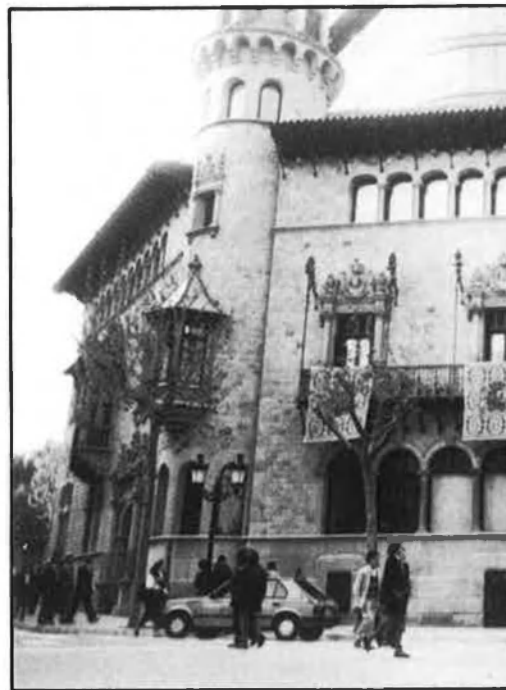
I, ja a Can Serra, mentre dos massissos individus ajudaven el **comte de Barcelona** a eixir del cotxe oficial, els

dos funcionaris deixaven del tot net i relluent el cap metàl·lic del seu fill, que presideix el nou saló de sessions des de la discreta alçada d'una columneta de marbre. La vintena de periodistes que s'ho miraven ploraven amargament, mentrestant, la falta d'un fotògraf que immortalitzàs el moment. La primera sessió plenària de la corporació provincial a la casa nova estava a punt de començar.

Cap a les vuit, començaven a entrar a situar-se els convidats: tots els diputats «provincials» —aquests anaven per feina—, els alts càrrecs del Parlament, la Generalitat i l'Ajuntament, els directors de mitjans de comunicació, i nosaltres i manaires de tota mena.

Antoni Asunción, el **Dalmau** a la valenciana, impecablement vestit de fosc, s'asseia entre els presidents de les diputacions de Badajoz i Santa Cruz de Tenerife. Poques senyores, com sempre. Entre elles, i en els llocs més destacats, la regidora **Mercè Sala** —«li escau bé, el futur càrrec de ministrera», feia la premsa— i la també regidora **Maria Aurèlia Capmany**, amb posat afable.

El president **Pujol** i **Antoni Dalmau**, acompanyant **Juan de Borbón** —«el rei pare», que es veu que li diu **Ansón**, el director d'*ABC*— entraren en darrer lloc. Abans havien fet una volta ràpida —és un dir— per les dependències de l'edifici, construït amb totes les novetats, els avantatges i les perfeccions que la tècnica moderna posa al servei de la burocràcia ja informatitzada. Tot anava a la perfecció: l'aire continuava renovant-se vuit vegades per hora —cosa prou imprescindible, perquè Can Serra no té finestres, sobretot a la part nova—, la música ambiental encara no s'havia connectat i les cortines d'aigua,

innovador sistema de seguretat contra incendis, no ruixaren inoportunament la reial testa.

En entrar els que anaven a presidir l'acte es féu el silenci. El secretari llegí l'acta, **Dalmau** digué: «Se aprueba este dictamen», i, a continuació, començà el discurs. I el començà en castellà, tot i que cap a la meitat, i en la part més política, féu una breu incursió en català: «aquella lengua que, sí no yerro, el Conde de Barcelona estudió y practicó lejos de nuestro país guiado por la mano sabia de un catalán tan ilustre como Carles Cardó».

La primera salutació, com era previsible, fou per a l'esmentat alumne de **Carles Cardó**. El president **Pujol** fou el segon saludat, segons abans del llarg i emotiu record dedicat a **Josep Tarradellas** per **Dalmau**. I de seguida, el president de la Diputació entrà de ple en la part històrica, fent un resum dels 165 anys durant els quals la Diputació de Barcelona ha compartit o ha utilitzat en solitari el Palau de la plaça de Sant Jaume: amb la Reial Audiència, primer; amb la Mancomunitat, més endavant; amb la Generalitat, després... Història, també explicada a grans trets, de l'edifici de Can Serra, construït per **Puig i Cadafalch** al llarg de diverses etapes, habitat per una escola religiosa i salvat quasi miraculosament, gràcies a la força de l'opinió pública, de l'enderroc, durant els anys negres de l'especulació, en la dècada dels setanta. Edifici al qual s'ha afegit, amb una gràcia que alguns qualifiquen de «dubtosa», una immensa mola acristallada de nova planta —«dissenyada amb un criteri de funcionalitat estricta».

DOMÈNEC UMBERT

ta»— obra dels arquitectes **Federico Correa, Xavier Garrido, Alfonso Milà i Francesc Ribas**.

La part «dura» del discurs de **Dalmau**, pronunciada en català, arribà a l'hora de justificar el canvi de seu de la Diputació: «l'obra que inaugurem, nascuda exclusivament de la necessitat d'habilitar els espais que la Diputació necessita pel fet de deixar el Palau de la Generalitat a la lliure i plena disposició de la nostra màxima institució nacional». **Pujol**, amb les mans creuades, no canvià el gest durant tot el parlament. En resposta indirecta als qui han criticat les despeses del trasllat i la construcció de la nova seu —prop de 2.000 milions— i el fet de fer-la, precisament, en un moment en què són qüestionades l'oportunitat, la viabilitat i el futur de les diputacions, **Dalmau** insistí que «tot allò que conté la nova seu està només a disposició de l'administració pública catalana, que anirà fent-ne l'ús que cada circumstància històrica exigeixi».

No ho entengueren així els diputats del PSUC, fortament crítics amb les despeses causades pel trasllat i amb les circumstàncies urbanístiques del nou edifici, que es negaren a assistir als actes protocolaris de la inauguració, ni els membres de la Crida, una dotzena dels quals resultaren contusionats i detinguts en encadenar-se, en acte de protesta a aquest sistema administratiu, davant de Can Serra, la mateixa vesprada de la inauguració.

Un sistema, el de funcionament, que el trasllat ha possibilitat de transformar al màxim en base a la més nova tecnologia, com també diria **Dalmau** al llarg

del seu discurs. 13.500 metres quadrats, repartits en nou plantes, a més de la baixa i quatre soterranis, que compten amb els més moderns sistemes de climatització, il·luminació i renovació d'aire, comunicacions —és la primera vegada que s'instal·la un sistema de transmissió de dades Ibercom a l'estat— i seguretat i informatització integral dels serveis.

Amb un cost estimat per la Diputació en 1.500 milions de pessetes, la construcció de la nova seu ha estat l'obra arquitectònica de tan grans dimensions més ràpida dels últims anys. Des del 21 de desembre del 84, en què el plenari de la corporació provincial acordà l'adquisició dels terrenys, fins al passat dimecres, en què el nou Can Serra s'inaugurava oficialment, acabada ja la construcció i consumat el trasllat de tots els efectes de la Diputació, no han passat ni tres anys.

I la decisió d'escollir Can Serra fou, paradoxalment, en segona instància, perquè la primera intenció de **Dalmau** i el seu equip fou traslladar la Diputació a la seu central de la Caixa d'Estalvis de Catalunya, a punt —en aquell moment— de marxar a un nou edifici. A la fi, i després d'una espera de mesos, calgué renunciar-hi: el trasllat de la Caixa, que finalment va a la Pedrera, anava massa per llarg. La cohabitació amb el govern de Catalunya, al Palau de la Generalitat, del qual la Diputació ha ocupat fins ara el 70 per cent de la superfície, no devia ser tan fàcil. Ni per als uns, ni per als altres, si es té en compte que la Generalitat ha aportat ben encantada 1.200 milions de pessetes a la Diputació en concepte d'«indemnització» per compensar les despeses produïdes per l'habilitació i el trasllat a la nova seu, i 300 milions més com a pagament dels serveis burocràtics prestats per la Diputació a la Generalitat entre 1983 i 1984.

Un altra vegada en castellà, i insistent en l'«enyorança pel Pati dels Tarongers», **Dalmau** acabà el seu discurs. Lleument incorporat sobre la taula, amb un fil de veu, el comte de Barcelona mormolà inaugurada la nova seu de la Diputació. En castellà, també. El que vingué després —cava, canapés, aplaudiments, senyores endiumenjades, encaixades i conspiracions pre-electorals— ja no és notícia. Les nostàlgies, però, ni que siguin del Pati dels Tarongers, amb canapés es passen millor. I dijous, dia de Sant Jordi, **Dalmau** estrenava casa nova i **Pujol**, per fi, disposava al seu gust de tot el Palau de la Generalitat. Semblava que tots quedaven contents. □

Centre
Carles Salvador

CURSOS PER CORRESPONDÈNCIA

1. Llengua i Literatura:

- Curs d'Iniciació.
- Curs d'Iniciació (per a castellanoparlants).
- Curs Bàsic.
- Curs Progressiu de Llengua.
- Curs de Professorat.

2. País Valencià:

- Geografia i Història del País Valencià.

Matrícula oberta tot l'any,
tret del mes d'agost. Per a més
informació, adreceu-vos al
Centre Carles Salvador
Moratín, 15, 6a. 46002-València

Companyia
Flotats

**PER UN SÍ
O PER UN NO**

de Nathalie Sarraute
Versió catalana de Carme Serrallonga
Posada en escena Simone Benmussa

EN GIRA

**Girona
2 de maig**

**Lleida
10 de maig**

Departament de Cultura